

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תקעב
ערב שבת קודש פ' פינחס, כ"ף תמוז
ה'תשפ"ד

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חבי"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ד שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקכ"ב שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ב"ה

דבר מלכות

3

חבל על הזמן! להתווכח עם זקן שהוא גם כסיל... / משיחת ש"פ פינחס ה'תשמ"ה

זמן הגאולה

6

כל אשה צריכה לתבוע מנשיא דורנו לקבל חלק בארץ / פרשת השבוע באור הגאולה

המעשה הוא העיקר

10

"קרדינא דאיגרתא" של נשיא דורנו / הוראות למעשה בפועל

ניצוצות של משיח

12

צריכים רק לפתוח את הדלת ומיד הוא בא! / קטעים קצרים ופתומים בעניני גאולה ומשיח

כתב יד קודש

14

ראויה היתה פרשה זו להכתב ע"י משה / צילום ממענה הרבי לשאלות המניחים בפרשתנו

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219

דואר אלקטרוני: kuntres.yechi@gmail.com • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

'חבל על הזמן' להתווכח עם זקן שהוא גם כסיל...

טוען ה"קלוגינקער": כשם שה"קול קורא" של נשיא דורנו "לאלתר לגאולה" לא קויים מיד, ומאז כבר עברו 42, 43, 44 שנה - כך יכול להיות גם עכשיו, רחמנא-ליצלן! • מובן ש'חבל על הזמן' ללכת ולהתווכח עם "זקן וכסיל", מאחר והוא "זקן" וגם "כסיל"... או עם אחד המדבר בשליחות, או יותר גרוע - שהופך להיות לבוש שדרכו מדבר ה"זקן וכסיל"! • דבר ברור הוא ש"לאלתר לגאולה" פירושו מיד ממש! כפי שנשיא דורנו הכריז ב"קול קורא" וציוה לפרסם ולהדפיס זאת בחוברת של "אגודת חסידי חב"ד" - ומזה מובן שענין זה אינו שייך לעבר אלא נוגע לפועל גם עכשיו, כיון ש"אגודת חסידי חב"ד" נמשכת עד היום הזה • ובפרט אצל אלו שאינם זקוקים להגיע לידיעה ש"מה זרעו בחיים אף הוא בחיים", כי הם מרגישים איך שנשיא דורנו חי אצלם • קטעים משיחת ש"פ פינחס ה'תשמ"ה - בלתי מוגה הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

ישנו משא"כ בשפת המדינה², אלא אדרבה: יתרון האור מן החושך דוקא³, כלומר, דוקא מ"משיח נא" בשפת המדינה - יתגלה יתרון האור!

(2) ראה עוד עד"ז ב"יחי המלך" גליונות: תסח ע' 10, תסז ע' 9, תמא ע' 8. ועוד.

(3) ראה ס' הערכים-חב"ד ערך אור - ביחס לחושך ס"ח. ושי"נ.

א. ידוע ה"קול קורא" שפרסם בעל הגאולה¹ דחודש תמוז: "לאלתר לגאולה!"

והנה הפירוש "לאלתר" הוא כפשוטו: מיד ("גלייך"), "משיח נא" - "נא" ממש!

- בכוונה אינני מבטא זאת בלשון הקודש, כדי שלא יחשבו שבלשון הקודש הענין כבר

(1) ב"הקריאה והקדושה" דשנת תש"ג-ג. ועוד.

שהוא בכלל לא חשב על-כך,

דלכאורה, מהיכן מגיע לו הרהור תשובה – הרי לגמרי לא חשב על זה?

אמת אמנם שמבואר בלקו"ת⁸ מהמשנה⁹ "בכל יום ויום בת קול יוצאת מהר חורב ומכרזת ואומרת כו", שזוהו הגורם לנפילת הרהור תשובה אצל האדם – אבל מדוע הרהור נופל אצלו דוקא ולא אצל השני, או מדוע אצל השני נופל רק הרהור תשובה אחד ואצלו נופלים שניים או שלשה וכו'?

– הרי זה בגלל שאצלו נשיא דורנו חי¹⁰!

* * *

ד. [.] והנה, כאשר יהודי מתבונן מעט אך שהקב"ה אשר "מלא כל הארץ כבודו"¹¹, "מניח העליונים ותחתונים ומייחד מלכותו על עמו ישראל בכלל ועליו בפרט"¹², ונתן לו כחות לעשות את עבודתו ב"קב שלו"¹³, עד לכחות נעלים כאלו – שבכחו (של יהודי) להביא את הגאולה העתידה עם "השמים החדשים והארץ החדשה"¹⁴ וכל ההמשכות הכי נעלות דלעתיד לבוא, ומתבונן בזה ש"הנה ה' נצב עליו ומלא כל הארץ כבודו ומביט עליו ובוחן כליות ולב אם עובדו כראוי"¹⁵ – הקב"ה בעצמו מסתכל כיצד היהודי מנצל את כחותיו, – הרי אפי' טיפש מבין את יוקר וחשיבות עבודתו!

אדם יכול לשכנע את עצמו בנוגע לעבודתו הפרטית ב"קב שלו" דמהיכיתית:

- 8 (האזינו עא, ד. וראה גם שם תצא לו, ד ועוד – נסמן בלקו"ש חכ"ד ע' 144 הע' 49.
- 9 אבות פ"ו מ"ב. וראה חגיגה טו, א.
- 10 ראה עד"ז ב"יחי המלך" שם.
- 11 ישעי' ו, ג.
- 12 תניא רפמ"א (נו, א).
- 13 ראה ב"מ לח, א.
- 14 ישעי' סו, כב.
- 15 תניא שם. וראה גם שם פמ"ב (ב, ב).

ב. בא ה"קלוגינקער"⁴ וטוען: כשם שה"קול קורא" של נשיא דורנו "לאלתר לגאולה" לא קויים מיד (מפני סיבות שונות ומשוונות), ומאז כבר עברו 42, 43, 44 שנה – כך יכול להיות גם עכשיו, רחמנא-ליצלן!

אבל מובן ש'חבל על הזמן' ללכת ולהתווכח עם "זקן וכסיל"⁵, מאחר והוא "זקן" וגם "כסיל"... או עם אחד המדבר בשליחותו, או יותר גרוע – שהופך להיות לבוש שדרכו מדבר ה"זקן וכסיל"!

ובפרט עוד אם יש לו – רחמנא-ליצלן – תענוג לשאול כאלו שאלות ולהכניס ספיקות ש"לאלתר לגאולה" אין פירושו מיד וכיו"ב – אשר מובן החורבן שזה גורם ל"עולם קטן זה האדם"⁶ של בן אדם כזה.

ג. ולעצם הטענה: דבר ברור הוא ש"לאלתר לגאולה" פירושו **מיד ממש!**

כפי שנשיא דורנו הכריז ב"קול קורא" וציוה לפרסם ולהדפיס זאת בחוברת של "אגודת חסידי חב"ד" – ומזה מובן שענין זה אינו שייך לעבר אלא נוגע לפועל גם עכשיו, כיון ש"אגודת חסידי חב"ד" נמשכת עד היום הזה – שלא כדעת האומרים אשר בשנת תש"י זה נפסק רחמנא-ליצלן, אלא גם אח"כ זרעו בחיים" ובמילא "הוא בחיים!"

ובפרט אצל אלו שאינם זקוקים להגיע לידיעה ש"מה זרעו בחיים אף הוא בחיים", כי הם **מרגישים** איך שנשיא דורנו חי אצלם – בין ע"י חלום, הצלחה במסחר, או בזה שנופל לו לפתע הרהור תשובה בעומדו במעמד ומצב

(4) היצר הרע.

(5) קהלת ד, יג. קה"ד וכפרש"י עה"פ. מדרש תהלים (באבער) ט, ה. זח"א קטט, סע"ב.

(6) תנחומא פקודי ג. זח"ג לג, ב. תקו"ז תסט (ק, ב. קא, א). וראה מו"נ ח"א פע"ב.

(7) תענית ה, ב: "יעקב אבינו לא מת . . מה זרעו בחיים אף הוא בחיים". וראה "יחי המלך" תעב ע' 15 ואילך.

הגדול – כידוע היחס המיוחד שהי' לו מסבו (אדמו"ר האמצעי);

וללא הבט על כל זה, וגם על מענה הצ"צ שנדפס הלקו"ת (ואדמו"ר המהר"ש בודאי ידע מה זה הלקו"ת) – הי' לאדמו"ר המהר"ש התוקף והעוז ("די ברייטיקייט") לומר לצמח צדק: אבל יהודים רוצים את הגאולה כפשוטה!

ו. כיון שסיפור זה הגיע אלינו, וכל דבר הוא בהשגחה פרטית – בודאי ישנה מכך הוראה לכאו"א,

[בפרט כשלוקחים בחשבון כמה שנים חיו הצ"צ ואדמו"ר המהר"ש יחד, מובן בפשטות שדיברו ביניהם הרבה עניני קדושה ועניני תורה, ואעפ"כ רואים שהסיפורים שהגיעו אלינו הם מתי מספר בלבד, שלא בערך לגמרי ממה שהי' בפועל. ועל-כן מוכרחים לומר (כיון שכל דבר הוא בהשגח"פ), שהסיפורים שהגיעו אלינו הם ע"ד "נבואה שהוצרכה לדורות נכתבה"¹⁸]

וההוראה מכך בפשטות:

כל יהודי צריך לצעוק ולתבוע שרוצים את הגאולה כפשוטה!

והכרח הגאולה מובן לכאו"א בפשטות, ובפרט ע"פ המבואר בחסידות בכ"מ, באופן המובן בשכל [. . .] שצריכה להיות לו תשוקה לגאולה.

וכפי שאומרים בכל יום בתפלה – "לישועתך קוינו כל היום", "ותחזינה עינינו בשוּבך לציון ברחמים".

ויה"ר שכן יהי' בפועל – "ותחזינה עינינו בשוּבך לציון ברחמים", ואנו בתוכם.

הוא כן יעשה אותה או לא יעשה – מה הוא כבר יפעל ולמאי נפקה-מינא? אבל כאשר יתבונן בעצמו שהקב"ה נתן לו כחות להביא את הגאולה ע"י עבודתו ב"קב שלו" דוקא – אזי כאמור, אפילו טיפש מבין את יוקר וחשיבות עבודתו, והוא יתמסר לזה עם כל החיות וה"שטורעם"!

ה. יחד עם זה, כל זמן שהגאולה עדיין לא הגיעה בפועל, ותובעים מיהודי לתבוע ולצעוק שרוצה את הגאולה, לא רק ברוחניות, אלא את הגאולה בפשטות.

כידוע מענה אדמו"ר המהר"ש לאדמו"ר הצ"צ¹⁶ [בהמשך לשאלת אדמו"ר המהר"ש על הקץ שנאמר על אותה שנה: מדוע לא בא אז משיח? ומענה אדמו"ר הצ"צ שבאותה שנה נדפס הלקו"ת, אמר אדמו"ר המהר"ש: רוצים את הגאולה בפשטות, למטה מעשרה טפחים!]

דהנה, מסיפור זה אנו למדים כיצד צריכים להתנהג, ושאינן זה ענין של היפך הכבוד וכו':

מובן בפשטות הביטול שהי' לאדמו"ר המהר"ש בכלל כלפי אביו הצ"צ, ובפרט שזה הי' בזמן נשיאותו של הצ"צ, אשר "דבר אחד לדור"¹⁷.

ובפרט שאדמו"ר המהר"ש לא הי' בנו הגדול אלא אדרבה – הצעיר, והיו לו אחים גדולים אשר כל אחד מהם הי' "גדול", וכידוע שכ"ק מו"ח אדמו"ר כתב על כל אחד מהם ב"הקריאה והקדושה" את התואר "אדמו"ר" [שבכלל כל הענינים ב"הקריאה והקדושה" הוגהו ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר – חלק כתב בעצמו, ואפילו החלק שלא כתב הוא הגיהו והוסיף הוספות בכתב יד קדשו], ובפרט הבן

16 לקו"ש ח"ו ע' 80 הע' 70. וראה ע"ז ב"יחי המלך" גלינות: תלה ע' 9, תטו ע' 6, קלז ע' 8. ועוד.

17 סנהדרין ח, א. הובא בפרש"י וילך לא, ז.

18 מגילה יד, א.

כל אשה צריכה לתבוע בכל התוקף מנשיא דורנו שרצונה לקבל חלק בארץ!

[. .] בני ישראל עומדים בתוקף על כך שהקב"ה נתן להם את כל ארץ ישראל לגבולותי, כמסופר בשיעור חומש היומי אודות חלוקת הארץ לשבטי ישראל,

ולא מתפעלים מה"פשט'לאך" וה"עקמומית" שמנסים לפרש בפסוקים אלו – שכן, "אין מקרא יוצא מידי פשוטו"¹, כפי שכבר הובטח לאברהם אבינו ב"ברית בין הבתרים", "ברית" שאי-אפשר לשנותה, "לזרעך נתתי את הארץ הזאת"², כלומר, שכל ארץ ישראל לגבולותי ניתנה לכל אחד ואחת מבני ישראל.

ובהדגשה מיוחדת בנוגע לבנות ישראל – כמסופר בשיעור חומש היומי ש"הנשים . . מחבבות את הארץ"³, שלכן, באו בנות צלפחד למשה רבינו וביקשו "תנה לנו אחוזה בתוך אחי אבינו"⁴, ואכן, נתמלאה בקשתן – כמסופר בהמשך הפרשה שהקב"ה אמר למשה "נתן תתן להם אחוזת נחלה בתוך אחי אביהם"⁵, ועד כדי כך, ש"זכו בנות צלפחד ונכתבה (כללות הפרשה) על ידן"⁶.

"התורה היא נצחית"⁷ – הוראה נצחית בנוגע לעבודתן של נשי ישראל בכל דור ודור:

כל אשה בישראל, בכל מקום ובכל זמן, צריכה לתבוע בכל התוקף מנשיא הדור, שרצונה לקבל חלק בארץ. ובתור הכנה לזה – משתדלת כל אשה בישראל, "עקרת הבית" [וכן כל בת בישראל שמתכוננת להיות "עקרת הבית" בבוא הזמן], לעשות מביתה "חלק בארץ", דירה לו ית', "ושכנתי בתוכם".

ועד"ז בדורנו זה – שהנשים צריכות לגשת לנשיא דורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, ולמסור "פדיון" שרצונן ותיבעתן לקבל חלק בארץ.

ואז עונה להן נשיא הדור שיביא את טענתן, דרישתן ובקשתן לפני הקב"ה – "ויקרב משה את משפטן לפני ה'"⁸ (ובלשון חז"ל⁹: "אשרי ילוד אשה שכך מובטח שכל זמן שהי' רוצה ה' מדבר עם השכינה"), והקב"ה משיב – כפי שהשיב אז – שמקבל את בקשתה של כל אשה בישראל, ובכללות יותר – את בקשתו של כאו"א מישראל בתור חלק מ"כנסת

(1) שבת סג, א. וש"נ. הובא בפרש"י עה"ת וישב לז, יז. בא יב, ב.

(2) לך לך טו, יח.

(3) פרש"י כו, סד.

(4) כז, ד.

(5) שם, ז.

(6) פרש"י שם, ה.

(7) תניא רפי"ז, ובכ"מ.

(8) שם, ה.

(9) ספרי ופרש"י בהעלותך ט, ז.

ישראל", שנמשלה לאשה, אשר, בעלה הוא הקב"ה.

והעיקר – שבקרוב ממש זוכים לקיום היעוד "אך בגורל יחלק את הארץ", חלוקת הארץ
לעתיד לבוא ע"י משיח צדקנו [. .].

(משיחת ליל ט"ו תמוז ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

להתעורר מהחלום

הנחה: "ועד הנחות התמימים" תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. מבואר בתורה אורי¹ בד"ה "שיר המעלות בשוב ה' את שיבת ציון היינו כחולמים"²,
שכל ענין הגלות הוא כחלום, "היינו כחולמים", אלא שמצד החלום משלים את עצמם שזוהי
האמת, אך האמת היא שזה אכן חלום!

ויראו זאת בגלוי לעתיד לבוא, שעל כך אומרים "בשוב ה' את שיבת ציון היינו כחולמים",
[וכמבואר בתו"א שם:] "פי' שיתגלה מדרגה ובחי' זו של החלום עד אשר כולם יכירו וידעו
וישיגו החיות הנמשך להם בזמן הגלות שהוא מבחי' החלום, ולכן יאמרו היינו כחולמים".

זאת-אומרת, אין זה נכון לומר שהמחשבה על הגאולה בזמן הגלות היא חלום, אלא
בדיק ההיפך – כאשר חושבים על הגלות זהו החלום!...

ואת זה אומר אדמו"ר הזקן בזמן הגלות, בידוע את מה שאומר במאמר ד"ה "ואת האלף
ושבע מאות"³ שקץ הגאולה יהי' עשרות שנים לאחמ"כ בשנת תר"ג או תר"ח⁴ – אעפ"כ
אומר אדה"ז שידעו שהגלות היא חלום!

אמנם בגלוי יראו זאת רק לעתיד לבוא, ועתה מרגישים שחלום הגלות אינו כלל חלום
אלא מציאות – אך אדמו"ר הזקן רצה להודיע זאת לבני ישראל עוד קודם, בזמן הגלות.

ובעצם דוד המלך כבר הודיע זאת בספר תהילים בפסוק "בשוב ה' את שיבת ציון היינו
כחולמים". ואדמו"ר הזקן מביא ומסביר זאת בתורת חסידות חב"ד ולאחמ"כ בתוספת
ביאור ע"י רבותינו נשיאינו שלאחריו, ואח"כ המאמר נדפס ונתפרסם בספר תורה אור,
ובודאי רצה שיפיצו את זה בכל מקום, כפי שזה בנוגע לכל עניני תורה ופנימיות התורה –
כלומר, להפיץ שאפילו בעמדנו בזמן הגלות, על כל יהודי לידע שהגלות היא חלום!

וכיון שזה נהי' חלק מהתורה וכל יהודי לומד זאת – הרי זה פועל אח"כ בעולם ובגלות,
כמאמר⁵ "קוב"ה אסתכל באורייתא וברא עלמא", וכך גם "כל מאן דאסתכל בה באורייתא
ואשתדל בה כביכול הוא מקיים עלמא".

ומכך מובן שמה שמדברים ומרעישים ללא הרף שהנה בא משיח, ללא הבט על כך

(4) ראה תורת שלום ע' 237. מגדל עז ע' תפג. וראה
אגרות קודש אדמו"ר מוהרי"צ ח"א ע' תפה. לקו"ש ח"ו
ע' 80 הע' 70. ועוד.

(5) זח"ב קסא, סע"א ואילך.

(1) וישב כח, ג ואילך. וראה גם סה"מ תקס"ה (כרך א)
ע' קפד ואילך. אוה"ת מקץ (כרך ו) תתש, ב ואילך.

(2) תהלים קכו, א.

(3) מאמרי אדה"ז פרשיות ח"א א' טיט ואילך. מגדל עז
(כפר חב"ד, תש"מ) ע' תפד ואילך.

שנמצאים עדיין בגלות – אין זה "חלום" כלל, אלא אדרבה: **זוהי המציאות!**
 ודוקא כאשר חושבים על הגלות – זהו החלום, רק כיון שנמצאים בגלות (בחלום)
 משלים את עצמם שזוהי המציאות!

כל הספקות הללו באים מצד חלום הגלות

ב. לאידך גיסא:

מה שיהודים בגלות חושבים שהגלות היא המציאות והגאולה היא חלום, וכאשר אומרים
 "הנה הנה משיח בא" זה חלום – אין זה היפך האמונה, כי הם מאמינים בביאת המשיח, אלא
 שהאמונה נשארת אצלם בבחי' מקיף ולא חודרת בפנימיות, במילא הגאולה נשארת אצלם
 כמו חלום.

[.] ואין זה היפך התורה, כי התורה עצמה אומרת "היינו כחולמים", כלומר, **ע"פ תורה**
 הגלות היא חלום, ועד כדי כך חלום – עד שההרגשה בחלום הגלות שהגאולה היא החלום
 והגלות היא המציאות, במילא מובן מדוע הדיבור על הגאולה מעורר אצלם פלא.

ועד"ז בנוגע לכל השאלות שישנם בזמן הגלות על ענין הגאולה, ולדוגמא: בעל הגאולה
 אמר לפני עשרות שנים "לאלתר לגאולה" – עולה השאלה: היתכן שזה לא יצא בפועל, ועד
 היום הזה עדיין לא בא?

צריכים לדעת, שכל השאלות, הקושיות והספקות הללו באים מצד חלום הגלות, שמצד
 הגלות זקוקים לראיות, הסברות ותירוצים.

הגאולה היא המציאות האמיתית

ג. [.] זהו ההסבר מדוע מדברים ומטריטרים ללא הרף שהנה הנה בא משיח צדקנו: כי
 זוהי אכן המציאות האמיתית ולא חלום!

וכמדובר לעיל שכבר "כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה"⁶, ותשובה אפשר
 לעשות בשעתא חדא וברגעא חדא⁷ – במילא בא מיד משיח צדקנו בפועל ממש!

ואפילו אם עד עתה לא הגיע משיח ואפילו אליהו הנביא לא בא, אעפ"כ מדברים על כך
 עוד פעם בכל התוועדות, פעם אחת, פעם שני', עד שלש פעמים ד"הוי חזקה"⁸ ועד מאה
 פעמים שהופך להיות טבע האדם⁹ ("טבע שני"¹⁰, או "הרגל נעשה טבע" סתם¹¹), עד למאה
 פעמים ואחד¹² – ובאם ח"ו משיח לא יבוא עד מחר או עד היום במנחה, ידובר על כך שוב
 – עד שינדנדו כל כך ("נדודשען" – בל' העולם), הן למטה והן למעלה כביכול – שיפעלו
 שמשח אכן יבוא!

6) סנהדרין צז, ב. 7) זח"א קכט, סע"א. וראה קידושין מט, ב. שו"ע אה"ע
 תניא ספ"ד. פט"ו (כא, א). 8) תניא פמ"ד (סג, ב). וראה שו"ת הרמ"ע מפאנו
 סל"ז. 9) ב"מ קו, רע"ב. 10) ראה חגיגה ט, ב. תניא פט"ו. וראה לקו"ש חכ"ו ע'
 208 הערה 45.

ובפרט שה"פרה" מעונינת בזה יותר מהעגל (יותר ממה שהעגל רוצה לינק, הפרה רוצה להניק¹³), כמ"ש¹⁴ "ושב ה' אלקיך את שבותך – והשיב לא נאמר אלא ושב מלמד שהקב"ה שב עמהן מבין הגליות".

וכמ"ש גם בנוגע למשיח¹⁵: "הנה זה עומד אחר כתליו משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים" – משיח עומד מאחורי הכותל ומחכה ומביט... מתי כבר יוכל לבוא!
– אין זה כותל שלם, אלא כותל שיש בו חלונות, חרכים, סדקים וחורים, ודרך חלונות וחרכים אלו משיח צדקנו מסתכל ומשגיח, ומובן שמבט של משיח פועל¹⁶...

משיח בא תיכף ומיד בשבת זה ובבית מדרש זה...

ד. לכן ממשיכים לדבר בכל הזדמנות אודות ה"חלום" (לדעת אלו הטוענים כי גלות היא המציאות) – שהנה הנה ("אָט אָט") בא משיח צדקנו.

ואם עדיין ישנם שאלות אזי "תשבי יתרץ קושיות ואבעיות"¹⁷ – ר"ת ד"תיקו" (כנ"ל). ועי"ז שמדברים ללא הרף שהנה הנה בא משיח צדקנו, פועלים שכך יקויים למטה מעשרה טפחים, "וארו עם ענני שמיא"¹⁸ – שזה כבר לגמרי חלום החלומות...

מששיח בא תיכף ומיד בשבת זה ובבית מדרש זה, ומתפללים יחד איתנו תפלת מנחה דשבת בביהמ"ק השלישי, "בנערנו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"¹⁹, כל בני ישראל נשמות בגופים.

(תרגום חפשי של קטעים משיחת ש"פ פינחס ה'תשד"מ – בלתי מוגה)

תשמ"ד, ובשבת זו עצמה – לפני תפלת מנחה, ובפשטות – שברגע זה ממש פותחים את העיניים ורואים שמשח צדקנו נמצא עמנו בבית כנסת ובית מדרש זה, בשר ודם, נשמה בגוף, למטה מעשרה טפחים!... [ההדגשות במקור].
(17) תויו"ט סוף מס' עדיות. של"ה תט, א. והוא ע"פ זח"ג כח, א. וראה גם ערוך השלם בערכו.
(18) דניאל ז, יג. סנהדרין צח, א.
(19) כמ"ש ביצי"מ – בא י, ט.

(13) פסחים קיב, סע"א.
(14) נצבים ל, ג. מגילה כט, א. פרש"י עה"פ.
(15) שה"ש ב, ט. ע"פ "קול קורא" מאדמו"ר מהורי"צ – "הקריאה והקדושה" גליון 9 ע' טו. אג"ק שלו ח"ה ע' שסז. ועוד.
(16) בהנחה אחרת מהתוועדות זו ('התוועדיות' תשד"מ ח"ד ע' 2213) נרשם כאן: ואם-כן, בודאי שבידו של כאו"א לפעול שהגאולה תבוא במהרה בימינו, ולא רק מחר או לאחר זמן, אלא היום ממש, שבת פ' פינחס שנת

מוקדש לזכות

ורד שמחה בת שרה

להצלחה רבה בכל - בגשמיות וברוחניות

נדבת מהיטבאל יזמות

"קריינא דאגרתא"

של נשיא דורנו

בדורנו זה ניתוספה הדגשה מיוחדת בעבודה ד"פינחס":

כל יהודי שהוא תלמיד וחסיד של אתפשוטא דמשה של הדור¹, כ"ק מו"ח אדמו"ר, נשיא דורנו, או תלמיד תלמידו וחסיד דחסידי כו', או אפילו אם רק למד מאמר שלו, שיחה, איגרת, או ששמע זאת ממישהו – נעשה "קריינא דאגרתא", "המקריא – המכריז של האגרת", ולכן מוטלת עליו השליחות והאחריות ד"ליהוי פרוונקא" (כפי שמשה רבינו אמר לפינחס):

הוא צריך לצאת בשליחותו של משה שבדורנו ולעשות כל התלוי בו לחלק, להבדיל בין יהדות ל"גוי'שקייט", ועד ל"ויקח רומח בידו" ו"להרוג" את רצון היצר הרע הרוצה לערבבם ר"ל, כמודגש במיוחד ב"איגרתא" דנשיא דורנו – ש"הרעיש" בחיים חיותו בעלמא דין, ו"מרעיש" גם עתה ע"י "איגרתא" שלו – מאמריו שיחותיו ואגרות קודש שלו, וע"י תלמידיו וחסידיהו, אודות העבודה דמלחמת היצר וההכרח הגדול לבטל פירצות עם ישראל אודות ההבדלה שבין יהדות ל"גוי'שקייט"!

ויתירה מזו: נוסף על מה שזה כתוב במאמריו ואגרות שלו – זכה דורנו, שמבלי הבט על חושך הגלות, הרי זה מודגש בגלוי בשמו, ובפשטות הקב"ה² נתן לנו נשיא הדור ששמו הוא "יוסף" – המורה על מהותו וחיותו³ – המבטא ברור שליחות דורנו – "יוסף ה' לי בן אחר"⁴, לעשות מכל דבר בעולם שהוא "אחר" – "בן", כולל בפרט ובמיוחד יהודי שהוא תינוק שנשבה בין העכו"ם [שלדאבוננו כמה ואפילו אחד – הוא עולם מלא, כפי שאומרת ומכרזת תורת אמת⁵], ולגלות שהוא בן – בנו של הקב"ה.

מהסיפור דפינחס מובן גם, שאין מקום לטענה: למה צריך הוא ללכת ולהתערב ולבטל פירצות בהבדלה שבין יהדות ("בן") ו"גוי'שקייט" ("אחר") – הרי ישנו נשיא הדור, כ"ק מו"ח אדמו"ר, ישנם כמה רביים, רבנים, עסקנים יר"ש וכו', ובכלל הרבה יהודים, גדולים וחשובים ממנו, והרבה קהילות קדושות שכולם יש להם הנשיא שלהם, הרב המנהיג וכו'.

רואים איפוא, שאע"פ שמסביב לפינחס היו משה רבינו, סנהדרין, נשיאי השבטים וכו' וכל ישראל – מ"מ אמר לו משה שכיון שהוא "קריינא דאיגרתא – איהו ליהוי פרוונקא", מכיון שיהודי זה קרא או שמע מילה מאיגרת המורה הוראות ברורות בנוגע למלחמת היצר

הוא בשמות שקורים הורים ליו"ח (ראה שער הגלגולים הקדמה כג. שער מרו"ל בסופו. ועוד).

(4) ויצא ל, כד. וראה אוה"ת עה"פ. ועוד.

(5) משנה סנהדרין לז, א.

(1) ראה תקו"ז תס"ט. ועוד.

(2) כמאחז"ל שעמד (הקב"ה) ושתלן בכל דור ודור (וימא לח, סע"ב. תניא פ"א).

(3) ראה עשהיה"א ספ"א. לקו"א להה"מ סרמ"ד. וכן

וכו', יש לו מיד השליחות ללכת בעצמו ולקיימה [ובפרט, בד' אמותיו, בביתו ומסחרו וכיו"ב – הרי הוא ה"מנהיג" ובעה"ב, צריך תיכף לנצל בעלותו לעשות העבודה ד"פינחס"].

ולא רק לשלוח משמשים ושלוחים, ולצאת י"ח ע"י נתינת כמ"פ ח"י דולר וכיו"ב לצדקה בכדי שהשני יוכל לעסוק בזה, אלא כשם שפינחס לא שלח משמש והלך לבדו, צריך גם הוא ללכת לבדו לקיים השליחות שהיא מצוה שבגופו (שאינן יכולים לקיים ע"י שליח⁶).

ביחד עם זה הולך הוא עם הכחות של משה שבדורנו, שהוא פתח והקל את הדרך דהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה, ועד גם הפצה לתינוקות שנשבו בין העכו"ם, ותבע ודרש שכל אחד צריך לעסוק בזה.

וכמובן באופן ד"ימין מקרבת⁷, ובלשון נשיא דורנו⁸ – שבאם יש לו צפרניים, צריך להשתמש בהם כאשר נצרך כלפי עצמו, אבל כלפי השני צריך לגשת באהבה וקירוב בדרכי נועם ובדרכי שלום, "אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרבן לתורה", [ורק במקרה שאינן ברירה כלל, וצריך להיות דחי' – הרי צריך זה להיות דוקא ב"שמאל דוחה", ביד כהה].

ובזה גופא נדרשים ב' ענינים כדי להצליח בעבודה: (א) להסביר ל"אחר" (ועד"ז בנוגע אליו "אל זר אשר בקרבך") בדרכי נועם (באופן שיבין וזזה יתקבל אצלו) איך שלא טוב ולא מתאים לו עצמו להתנהג באופן ד"אחר", וזה בא רק בגלל שהוא תינוק שנשבה בין העכו"ם, ו(ב) לגלות את ה"בן" שבו – עי"ז שמשביר לו אודות היוקר להיות יהודי ולהתנהג בדרך של יהדות – לימוד התורה וקיום המצוות.

(משיחת ש"פ פינחס, מבה"ח מנחם-אב ה'תשמ"ח - ח מוגה, תרגום מאידית*)

6 (תוס' ר"ד קידושין מב, ב. ע' תקכה. ח"ד ע' יד ואילך. סה"מ קונטרסים ח"ב שה,

ב ואילך. ועוד.

7 סוטה מז, א.

8 (ראה "היום יום" כ"ב אלול. אגרות קודש שלו ח"ב * התרגום הוגה ותוקן מחדש על-ידינו. המו"ל.

מוקדש

לזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו
וילדיהם רחל בת חיה מושקא. לאה שרה בת חיה מושקא.

ישראל רחמים בן חיה מושקא. ומענדל בן חיה מושקא. שיחיו

ולזכות הנא לאה בת ח' רחל, עדינה בת ח' רחל, מרים בת ח' רחל, וצבי בן ח' רחל שיחיו

לזכות ר' ברוך אהרן בן ברוניא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת ח' רחל שיחיו

צריכים רק לפתוח את הדלת, ומיד הוא בא!

. . והבשורה על כל זה היא – ע"י "פינחס זה אליהו", אשר, להיותו כהן, "והיתה לו ולזרעו אחריו ברית כהונת עולם", ו"כהנים זריזים הם", בודאי מזדרז לבשר בשורת הגאולה. [.] ויתירה מזה, שגם הפעולה שבזכותה זכה לכהונה היתה קשורה עם ענין הזריזות – שנזדרז לקיים את ההלכה ד"קנאין פוגעין בו" (עם היותה הלכה שאין מורין כן), הלכה שנאמרה לכל ישראל, אלא שפינחס הזדרז לקיימה בפועל.

והרי הדברים קל וחומר: אם נזדרז לענין הנ"ל – עאכ"כ שיזדרז לבשר לבני"ש עבדי צמח" בא, "הנה זה עומד אחר כתלנו", ולא צריכים להמתין עד למחר, צריכים רק לפתוח את הדלת, ואז, מיד הוא בא, בפועל ממש, למטה מעשרה טפחים.
(משיחת ט"ו תמוז ה'תשמ"ז – בלתי מוגה)

"לאלה תחלק הארץ"

ובפשטות – שכל אחד מראה על אלה שעומדים בסמיכות אליו אומר "לאלה תחלק הארץ", ובנדון-דידן, אלה שנמצאים כאן, בבית-הכנסת ובבית-המדרש בד' אמותיו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, כולל גם הנשים שנמצאות בעזרת נשים,

– (כ"ק אדמו"ר שליט"א הגבי' עיניו הק' לכיוון העזרת נשים, ואמר:) וגם אם לא רואים אותן דרך המחיצה, יכולות הן לראות את האנשים הנמצאים בביהכ"ס, ולומר עליהם – "לאלה תחלק הארץ" –

ואדרבה אצל הנשים מצינו מעלה יתירה בנוגע לירושת הארץ, כמודגש בהסיפור דבנות צלפחד שבפרשתנו ש"הנשים . . היו מחבבות את הארץ", ומזה מובן גם בנוגע לנשי ישראל בדורנו זה, כידוע שדור זה הוא הגלגול של הדור שיצאו ממצרים.
(קטע משיחות יום ג' פ' פינחס, י"ז תמוז (יהפך לשמחה) וש"פ פינחס ה'תש"נ – בלתי מוגה)

"יכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה" זוהי שליחותו של נשיא דורנו

ואין ענין יוצא מידי פשוטו – שבקרוב ממש זוכים לגאולה האמיתית והשלמה, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו", "קהל גדול ישובו הנה",

כאשר בעגלא דידן ממש בא "פינחס זה אליהו", שיבשר – "קול מבשר מבשר ואומר" – על בואו של משיח צדקנו, ותיכף ומיד הולכים לראותו ולקבל את פניו – משיח צדקנו **כפשוטו**, "מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו", ש"יכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה",

אשר, זוהי שליחותו של נשיא דורנו, שצוה במאמריו ושיחותיו, כולל גם בשיחותיו לנשי ובנות ישראל, ע"ד התפקיד והשליחות דירידת נשמת כל אחד ואחת מישראל לעולם דלמטה – כדי לעשות ממציאות ה"מטה", עד לתחתון שאין תחתון למטה ממנו, דירה לו ית'.
(משיחת ליל ט"ו תמוז ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר **צבי הירש ע"ה סטראל** - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו **טשרנא גיטל** בת ר' **יעקב ע"ה** - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח **שמואל סטראל** ומשפ' שיחיו

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' **משה נחום** בהרה"ח ר' **מרדכי מענדל ע"ה קדנר**

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסת, היתשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ראויה היתה פרשה זו להכתב ע"י משה

בקשר עם פ' השבוע, פ' פינחס, מובא בזה צילום (מוקטן) ממענה
כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלת המניחים על ביאור בפרש"י
בפרשתנו (כז, ה) שנאמר בשיחת ש"פ פינחס ה'תשכ"ו
(השיחה נדפסה בלקוטי שיחות חי"ג ע' 93 ואילך)

פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה לפי סדר הופעתו):

כ"ק אד"ש מה"מ מתח קו על התיבות "דלכאורה, ממ"נ באם גם" וכתב: ועד"ז אפ"ל
לאַזט אָפּן פירוש השני שמוכרח גם הוא כו'.

לאחמ"כ מתח הרבי קו על התיבות "הרי אין" ושינה את הכתוב שם באופן כזה: ובכ"ז
גם להפירוש ד"זכו בנות צלפחד גו" צריך בכלל לפרש שום פירוש אף שאינו מפרש במגדף
ומקושש עצים.

בסוף הקטע כתב הרבי למניחים: כמה שניות "התבוננו" בקושיא זו? ממש כפרש"י
בפסח שני, שבפרש"י זה נדבר בהתועדות זו עצמה ובארוכה!

בקטע שלאחריו הקיף הרבי בעיגול את התיבות "חסר ביאור" וכתב בצידי העמוד: י"ל
כי מפורש הוא – לאופן זה שאין פי' הב' עוצר לגמרי פי' הא'. וחכה ל"ט שנה אולי – יעשה
תשובה! (אף שעדיין קשה – דבינתיים אפשר שאחרים יכשלו לומר כן כיון שרואים שלא
נפרע) אלא שאז אינו גלאט כ"כ לומר שפרשה זו עצמה שנפרע בה ראוי' להאמר כו' –
ולכן חוזר לפי' הא' שאין זכות לבנות צלפחד כו'.

ועוד אפ"ל, אלא שכנראה ליגען זיי ניט [= הם אינם מונחים] בכל הענין.

בהמשך לאחרי התיבות "למשה ושתתעלם ממנו" כתב הרבי: הרי מפורש בפרש"י "כאן
נפרע".

על השאלה ששאלו בסוגריים לאחמ"כ כתב הרבי: – יש לקשר זה (ותלוי) בב' הדעות
בחטא בשביל שיזכה חברך.

ב"ה.

נחבאר בהשיחה, אשכנזם בפ"ש רש"י במירוטו השני /ראוי"י היה מרכה
 זו להכבה ע"י פיה כו"י, "דיוק לטון להכתב" הוא (ולא להאכר), כי גם למירוט
 זה אמר הנקלטה הלכה סכנו. דאליכ יוקסא דיוק לטון הכתוב "כספסן" (ולא דברן).
 ולכן כתב רש"י הלסון "להכתב", דבנוגע לאמירת המרסה, לאזט עם רש"י אמן
 ולא נחיה בזה.

לא הפסנו כהו הכוונה במס הנאכר"אז רש"י לאזט עם אפנז אמן ולא נחיה.
 בזה". דלסלון זה כדעס התכונה הוא, דבנוגע לאמירה אמר לי כוד כמו כרוציס.
~~דלכאורה, ספסן"אז רש"י במירוט השני-האז הרץ דיוק הלסון כספסן ולא דברן,~~

הרי נוגע להדגיש אתר רק נכתבה ע"י בנוח צלחד, אבל אמירה הי' קודם לכן
 (און ניט לאזן עם אמן), ובאם, במירוט השני אינו רוצה רש"י להרץ דיוק זה
 ד"כספסן", הי' צריך בכלל למרס סוס-פירוט, בבב"ה אינו מסוס כסגדף
 וקוסס עצים) /ע"י אמו, האזונו"י קדושה זו? א"א ספסן סוס ש"י אפנז
 /כ"כ אפנז אמו, האזונו"י קדושה זו? א"א ספסן סוס ש"י אפנז

(ב) חסר ביאור - במירוט השני - ספסי מה הוצרכה החילה להאכר הלכה
 למטה וסתהעלם אפנז ככנו, הרי הי' אמר, הלא היאכר לו כלכהחילה (וכמו שהי'
 בנוגע להמרסה דפסח סני, אתר ככיון סוכו האנשים האולים, לא נאכרה מרסה זו
 כקודם), ומפני מה הגיע ככה למטה סתהעלם סכנו הלכה? (במלסא, בנוגע להרין
 דבועל ארמיה, אהר לומר, הבאם לא היה באכרה לו ההלכה כקודם, הרי לא הי'
 יודע מזה גם פנחס - אף הגם סס דרוס ביאורו באם למטה לא הי' מגיע עונש,
 כפני מה נחלטה סכנו הלכה, והכי כשביל זכותו של פנחס יחי' הספר למטה חנמד)
 - (ו"י ארשר לה (יהוא) דד"ר הצעות דהיא דסדי) שיגדף חסדן
 אס הכוונה, דבאם לא היה נאכרה עדיין, לא היה כחובה גם בכחוס. ובבילא, לא
 הי' נאכר. אס נכון. כי (א) עדיין יוקסא, דס"פ ספסי מה הגיע לו הפסד, באם לא
 הי' מגיע לו עונש? (ב) לכה לא הי' יכול להיות הכתיבה במרום, סבלעדי האכירה אצט
 לכה, וכה הלוי זב"ז? (ג) להטעם דמלטה אחרינא בהרא, הי' נאמן גם בלא"ה?

Handwritten marginal notes in Hebrew script, including phrases like "א"י א"י" and other annotations.

Handwritten notes at the bottom of the page, including "א"י א"י" and other marginalia.

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח
מהרה יגלה אכ"י"ר

לעילוי נשמת

הרה"ח הרה"ת עוסק בצ"צ וכו' ר' שניאור זלמן הלוי ע"ה
בן הרה"ח התמים ר' יצחק אלחנן הלוי הי"ד

שגלוב

נפטר ביום ב', כ"א תמוז ה'תשס"ו

ת. נ. צ. ב. ה.

ולזכות

זוגתו מרת אסתר שיינדל תחי' שגלוב
לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת
גואל צדק ומתוך בריאות הנכונה

*

נדפס ע"י משפחתם שיחיו

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת חי' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו — לשפע ברכות עד בלי די